Az egyház ma

Sokunk számára Krisztus egyháza már nem tölti be azt a rendeltetést, amelyet Isten adott neki. Könnyen észrevehető, hogyan vettük át egymástól azt a gondolatot, hogy amit általánosan *„egyháznak”* nevezünk, az egyszerűen az a hely, ahol közös vallási érdeklődésű emberek gyűlnek össze.

Arra tanítottak minket, hogy ez az a hely, ahol énekelnek, imádkoznak, részt vesznek egy vallási programon, a program végén még egy kicsit beszélgetnek egymással, aztán mindenki megy a maga dolga és érdekei után. Így sokak számára az egyház csupán az a hely lett, ahol megtalálják a lelki nyugalmat, amelyet a hét folyamán elveszítenek a rohanó életmód miatt.

A tagok túlnyomó többsége nézőként van jelen ezeken a vallási programokon: szolgálatuk annyi, hogy ott ülnek a padban, és egy bizonyos összeggel hozzájárulnak a gyülekezet szükségleteihez. A tagoknak csak egy igen szűk köre szolgál azzal, hogy *ezt a programot* megvalósítja.

Így arról győztek meg minket, hogy az újjászületés után Isten valahol messze van, és nem sokat foglalkozik az ember életével. Legtöbbünk nagyjából ennél az első lépésnél meg is áll. Jártunk templomba, megvolt a helyünk, megvallottuk bűneinket, bemerítkeztünk, énekeltünk, kiálltunk annak az egyháznak a tanításai mellett, amelyhez tartozunk, abban a hitben, hogy így bejutunk Isten országába. Ezekben a gyülekezetekben tehát az egyszerű tag puszta fogyasztó, semmilyen feladata nincs, egyetlen kötelessége, hogy jelen legyen az összejövetelen. A legtöbb nagy gyülekezetben a tagok csak látásból ismerik egymást.

Ezeknek a tanításoknak a következtében a taglistán szereplők közül sokan már el sem járnak ezekre a programokra, és egyes istentiszteleteken az épületek meglehetősen üresek. Sok gyülekezetben nagy a különbség a taglista és azok között, akik valóban eljárnak az istentiszteletekre. Így jutottunk el oda, hogy természetesnek tartjuk: a gyülekezetben sokan hónapokig vagy évekig nem vesznek részt az összejöveteleken, mégis a taglistán maradnak.

Abból, amit ma szinte mindenütt látunk, kitűnik, hogy a Sátánnak sikerült eltorzítania az egyház szerepét, Krisztus testének jelentőségét. Azzal a hamis tanítással, hogy „az üdvösség pusztán a bűnök bocsánatát jelenti” (ez a tanítás áll a nagy vallási szervezetek alapjában), elhitette az emberrel, hogy nincs szükség tanítványságra, sem Krisztus iskolájára.

Legtöbbünket arra tanítottak, hogy Isten mindent megtett értünk, és a kereszten hozott áldozatba vetett hit által elnyerjük az üdvösséget, amely a bűnök bocsánatából áll. Arra tanítottak, hogy a jellem tökéletességére nem lehet eljutni, és senki sem tehet hozzá semmit a kereszten végbevitt megváltás művéhez.

A tanítványság

Ezzel a hamis tanítással a Sátán azt akarta elérni, hogy megszüntesse a tanítványságot és Krisztus iskolájának (az egyháznak) a jelentőségét, elhitetve az emberrel, hogy ezek nem részei

az üdvösség tervének. A Sátán serényen munkálkodott azon, hogy ne értsük meg, milyen szerepe van Krisztus testének a szentek növekedésében és tökéletességre jutásában.

Az a tanítás, amely szerint az üdvösség csupán a bűnök bocsánata, sokakat oda juttatott, hogy már semmi jelentőséget nem tulajdonítanak Krisztus testének. Akik ezt a tanítást elfogadták, azoknak bezárult a szemük az egyház szerepét illetően, és már nem látják, mennyire szükségük van Krisztus testére és azokra a tagokra, akikkel szorosan összekapcsolódhatnának. Ebben a helyzetben vannak mind azok, akik olyan gyülekezetek taglistáján szerepelnek, amelyek csupán istentiszteleti programokból állnak, mind azok, akik úgy döntöttek, hogy egyedül élik a hitéletüket. *(És eloszlának, mivelhogy nincs pásztor, és lőnek a mező minden vadjának eledelül. Ezékiel 34:5)*

Mindkét helyzet nagyon veszélyes, mert valójában annak elutasítása, amit Krisztus a tagok növekedéséért, felépítéséért végez az egyházban, az ő testében. (Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az ige által, hogy majd Ő állítsa elő magának dicsőségesen az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgőzés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen. Efézus 5:25–27; A kiben az egész épület szép renddel egybeszerkesztve növekedik szent templommá az Úrban; A kiben ti is együtt épültök Istennek hajlékává a Lélek által. Efézus 2:21–22)

Erre a hamis tanításra építve a Sátánnak sikerült elhitetnie az emberrel, hogy az „egyház” mindössze az erre berendezett, prédikálótermekkel ellátott épületekben folyó istentiszteletből és igehirdetésből áll, amely csupán vallási nevelést ad az embernek.

Könnyen észrevehetjük, hogy ennek a tanításnak a következtében a mai vallási mozgalmakban nem létezik Krisztus-követő tanítványság, és szinte senki sem hiszi már, hogy tanítványként kell élnie ahhoz, hogy eljusson Mestere teljes nagyságának mértékére.

Aki figyelmesebben szemlél, észreveheti, hogy a Sátán, mint valami nagykereskedő, minden erejét latba vetette, hogy hatalmas vallási birodalmat építsen, amellyel sötétségben tarthatja az embereket, hogy ne ismerjék meg az igazságot Krisztus egyházáról.

Így minden országban elhelyezte a maga vallási szervezeteit (akár egy szupermarketlánc üzleteit), amelyek csupán **vallási programokat** kínálnak az embernek, és ebbe a csapdába emberek milliárdjait sikerült befognia. Egyikük tanításában sincs ott a tanítványság, amelynek egyetlen célja, hogy eljussunk Krisztus teljességével ékeskedő kor mértékére.

Ha ezekre a vallási mozgalmakra tekintünk, könnyen láthatjuk, milyen jól sikerült a Sátánnak megtévesztenie az emberiséget: mindegyik ezt az intézményesült istentiszteleti rendszert gyakorolja. A katolikusoktól, ortodoxoktól és evangélikusoktól egészen a szabadegyházi mozgalmakig mind ugyanazt a szervezeti mintát követik, kifejezetten istentiszteletre és igehirdetésre épített épületekkel. Így az egyház csupán vallási oktatóközponttá vált, és elveszítette rendeltetését: már nem az a hely, amely a szentek növekedésére és tökéletességre jutására rendeltetett, és amelyre a mennyei fejedelemségek rátekintenek és csodálkoznak. (Hogy megismertessék most a mennyei fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az

anyaszentegyház által az Istennek sokféle bölcsessége, ama örök végzése szerint, a melyet végzett a mi Urunk Jézus Krisztusban. Efézus 3:10–11)

Mindenekelőtt a Sátán azon munkálkodott, hogy lecserélje a lelki atyákat, pásztorokat, akiknek feladata gyermekeik (tanítványaik) felnevelése. Helyükbe igehirdető lelkipásztorok és vezetők léptek, kizárólag az istentiszteleti programoknak szentelt szolgálók, akiknek feladata csupán a vallási nevelés és a nyáj szétszórt állapotban tartása, semmiképpen sem a gyermekek felnevelése. (A farkas elragadja azokat és elszéleszti a juhokat. János 10:12)

Így aki gyakorlatban is tanítványként akar élni, ami csecsemő (gyermek) és szülő közötti kapcsolatot feltételez, abba a nevetséges helyzetbe kerül, hogy egyetlen lelki atyát sem talál.

Ez azért van így, mert ma ezekből a vallási szervezetekből teljesen hiányoznak a lelki atyák, amilyen Pál apostol volt Timóteus, Titus, Onézimus és még sokan mások számára; helyüket lelkipásztor-prédikátorok, presbitériumi tagok, ifjúsági vezetők vették át… (lásd Pál leveleit Timóteushoz, Titushoz és Filemonhoz)

Azok számára, akik elfogadják a vallási programokra épülő egyház mintáját, a valódi egyház, amelyben a tagok szorosan kapcsolódnak egymáshoz, és együtt alkotják Krisztus testét, nagy titok marad. Akik ennél a mintánál maradnak, azok számára a Szentírásban leírt egyháznak nincs gyakorlati alkalmazása. (E titok nagy, de én Krisztusról és az egyházról mondom. Efézus 5:32)

A kérdés, amelyet mindannyiunknak fel kell tennünk: Milyen titkot rejt az egyház? Kinek titok? Számunkra is az?

Ez a cikk Az egyház, Krisztus teste – online füzet – Tiszta Ige című füzetből származik, amely ingyenesen elérhető online, .pdf formátumban.

Tovább a következő cikkre: Az egyház – Krisztus teste – Tiszta Ige – Cikkek a lelki ébredésről

---

Sursa: *Az egyház ma* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/az-egyhaz-ma-2